

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Obdo/70/2016
Identifikačné číslo spisu:	3113211371
Dátum vydania rozhodnutia:	30.01.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Katarína Pramuková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:3113211371.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: JUDr. O. M., bytom K., proti žalovanému: JUDr. Otto Markech, advokát, so sídlom Kpt. Nálepku 336, 916 24 Horná Streda, správca konkurznej podstaty úpadcu Peter Križan - MÄSKO v konkurze, s miestom podnikania Svätoplukova 1339, 957 04 Bánovce nad Bebravou, IČO: 34 480 773, zastúpeného advokátom JUDr. Róbertom Faturom, so sídlom Centrum 18/23, 917 01 Považská Bystrica, o určenie popretých pohľadávok, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 36Cbi/30/2013, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 23. augusta 2016, č. k. 16CoKR/40/2015-215, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalobca m á voči žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 24. 06. 2015, č. k. 36Cbi/30/2013-171 vyhovel žalobe žalobcu a určil, že žalobca je veriteľom vymáhateľných pohľadávok zapísaných v zozname pohľadávok pod por. č. 48 až č. 57 v konkurze vyhlásenom uznesením okresného súdu Trenčín z 03. 01. 2013, č. k. 28R/4/2012-474 na majetok dlžníka Peter Križan - Mäsko v konkurze, a to:

- pohľadávky prihlásenej prihláškou pohľadávky por. č. 1 zo dňa 22. 02. 2013 v sume 194 516,50 eur titulom zmluvy o pôžičke zo dňa 30. 12. 2006 v spojení s uznaním záväzku v notárskej zápisnici č. N 10/2007, Nz 2562/2007, NCRI 2565/2007 vyhotovenej notárom JUDr. Otom Koppanom dňa 19. 01. 2007,

- pohľadávky prihlásenej prihláškou pohľadávky por. č. 2 zo dňa 22. 02. 2013 v sume 107 050,48 eur titulom zmluvy o pôžičke zo dňa 08. 08. 2008,

- pohľadávky prihlásenej prihláškou pohľadávky por. č. 3 zo dňa 22. 02. 2013 v sume 24 729,49 eur titulom zmluvy o pôžičke zo dňa 25. 08. 2008,

- pohľadávky prihlásenej prihláškou pohľadávky por. č. 4 zo dňa 22. 02. 2013 v sume 24 563,52 eur titulom zmluvy o pôžičke zo dňa 05. 09. 2008,

- pohľadávky prihlásenej prihláškou pohľadávky por. č. 5 zo dňa 22. 02. 2013 v sume 24 563,52 eur titulom zmluvy o pôžičke zo dňa 29. 09. 2008,

- pohľadávky prihlásenej prihláškou pohľadávky por. č. 6 zo dňa 22. 02. 2013 v sume 400 219,51 eur titulom zmluvnej pokuty podľa zmluvy o pôžičke zo dňa 30. 12. 2006,
- pohľadávky prihlásenej prihláškou pohľadávky por. č. 7 zo dňa 22. 02. 2013 v sume 150 310,67 eur titulom zmluvnej pokuty podľa zmluvy o pôžičke zo dňa 08. 08. 2008,
- pohľadávky prihlásenej prihláškou pohľadávky por. č. 8 zo dňa 22. 02. 2013 v sume 30 062,13 eur titulom zmluvnej pokuty podľa zmluvy o pôžičke zo dňa 25. 08. 2008,
- pohľadávky prihlásenej prihláškou pohľadávky por. č. 9 zo dňa 22. 02. 2013 v sume 28 843,09 eur titulom zmluvnej pokuty podľa zmluvy o pôžičke zo dňa 05. 09. 2008 a
- pohľadávky prihlásenej prihláškou pohľadávky por. č. 10 zo dňa 22. 02. 2013 v sume 28 843,09 eur titulom zmluvnej pokuty podľa zmluvy o pôžičke zo dňa 29. 09. 2008.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval, že žalovaný v zozname pohľadávok ako jediný dôvod popretia výšky, právneho dôvodu a vymáhateľnosti žalovaných pohľadávok, zapísaných pod číslami pohľadávok 48 - 57 uviedol uplynutie 3-ročnej premľacej doby. Vzhľadom k tomu, že v konaní nebolo preukázané premlčanie práva na zaplatenie žalovaných pohľadávok v zmysle § 100 a nasl. Občianskeho zákonníka, súd v súlade s ustanovením § 32 ods. 15 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „ZKR“ alebo „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) žalobe vyhovel a určil, že žalobca je veriteľom vymáhateľných pohľadávok špecifikovaných vo výrokovej časti rozsudku.

3. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom z 23. 08. 2016, č. k. 16CoKR/40/2015-215 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dôkladne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi strán, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v § 191 C. s. p. a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie podrobne a presvedčivo odôvodnil, pričom odvolací súd sa s týmto odôvodnením v celom rozsahu stotožnil. Krajský súd skonštatoval, že sa súd prvej inštancie správne zaoberal len otázkou premlčania pohľadávok s tým, že poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 11. 09. 2014, č. k. II. ÚS 409/2013-49. Z tohto dôvodu vyhodnotil krajský súd odvolacie námietky žalovaného ako nedôvodné.

5. Proti tomu rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dňa 14. 10. 2016 žalovaný dovolanie. Svoje dovolanie odôvodnil tým, že je daný dovolací dôvod podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., ako aj podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., nakoľko pri riešení právnej otázky sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Dovolateľ žiadal, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, prípadne, aby zmenil rozhodnutie tak, že žalobu zamietne a zaviazne žalobcu na náhradu trov konania.

6. Podľa dovolateľa sa odvolací súd pri hodnotení dôkazov a celého skutkového stavu v danom prípade zamerlal výlučne na skutočnosť, či popierací prejav správcu bol vykonaný v súlade so zákonom a či dôvod popretia jednotlivých pohľadávok žalobcu v tomto prípade obстоjí. Vzhľadom k uvedenému má žalovaný za to, že dokazovanie, resp. hodnotenie dôkazov s ohľadom na úzko koncipovanú skutočnosť, ktorou bolo v danom prípade premlčanie pohľadávok, neobstojí. Správca je povinný postupovať v rámci svojej činnosti s odbornou starostlivosťou, ktorú v tomto prípade správca dodržal. Zákon kladie dôraz na konanie správcu z hľadiska precíznosti, ale aj z hľadiska rýchlosti konania. Správca bol v tomto prípade povinný pohľadávky žalobcu poprieť, nakoľko tieto neboli podľa jeho názoru právne opodstatnené.

7. Dôvodom popretia správcou bolo premlčanie pohľadávok. Zarážajúcou je skutočnosť, že samotné súdy v tomto konkrétnom prípade rozhodovali vec 3 roky bez toho, aby bol preskúmaný celý skutkový stav veci bez dôvodných pochybností.

8. Žalovaný je toho názoru, že pokiaľ ako správca vykonal popierací prejav riadne a v zákonom stanovenej lehote, je povinnosťou súdu takto popreté pohľadávky skúmať ako celok a nie výlučne z pohľadu vykonaného popieracieho prejavu správcu. Žalovaný pritom poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obo/136/2007, podľa ktorého predmetom incidenčného konania je zistenie, či pohľadávka pre účely zaradenia do zoznamu prihlásených pohľadávok je oprávnená alebo sporná. Súd podľa tohto záveru je povinný zisťovať, či je pohľadávka oprávnená alebo sporná ako celok a nie výlučne, či bol popierací prejav vykonaný v súlade so zákonom, resp. v rozsahu potrebnom na dostatočné popretie pohľadávky. Je zrejmé, že odvolací súd mal v rámci svojej rozhodovacej právomoci postupovať v súlade s Civilným sporovým poriadkom a vykonať dokazovanie v potrebnom rozsahu, a to najmä v rozsahu žalovaným navrhnutých dôkazov a s ohľadom na zásadu právnej istoty upravenej v čl. 2 C. s. p. Zároveň dovolateľ uviedol, že argumentácia nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky z 11. 09. 2014, č. k. II. ÚS 409/2013-49 nie je použiteľná na rozhodovanú vec.

9. Súd prvej inštancie, ani odvolací súd nevykonali dôkazy, ktoré navrhol žalovaný, hoci tieto boli rozhodujúce pre zistenie skutkového stavu. Týmito dôkazmi malo byť preukázané, že k vzniku zmluvy o pôžičke medzi žalobcom a úpadcom nikdy nedošlo, a teda ani pohľadávky prihlásené do konkurzného konania žalobcom nikdy nevznikli. Všetky konania sa musia viesť podľa O. s. p., resp. C. s. p. zabezpečovaním dôkazných prostriedkov podľa ustanovenia § 187 C. s. p. a ako dôkaz môže slúžiť všetko, čo bolo získané zákonným spôsobom a môže slúžiť k náležitému objasneniu veci. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že hodnotenie súdu prvej inštancie je v poriadku, čo je v rozpore s obsahom spisu. Znenie zákona o konkurze a reštrukturalizácii nezbavuje súd povinnosti postupovať v súlade s C. s. p. a brať do úvahy skutočnosti, ktoré vyšli najavo v súdnom konaní, dôkazy vykonávať a aj hodnotiť starostlivo a prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

10. Dňa 01. 12. 2016 počas plynutia lehoty na podanie dovolania podal žalovaný doplnenie dovolania, v ktorom uviedol, že súd prvej inštancie nemal preukázanú ani existenciu pohľadávok, pretože len tak by mohol konštatovať ich premlčanie. Incidenčné konanie súdu malo smerovať k tomu, aby súd zistil, či popreté pohľadávky skutočne existujú. Ich existencia nebola v konaní preukázaná a v odôvodnení rozhodnutí súdov sa tieto s tým vôbec nevysporiadali. Absolútne nebol zodpovedaný záver o tom, či pohľadávky existovali, keďže súdy tento záver právne a skutkovo neodôvodnili. Rozhodnutia súdov sú podľa dovolateľa nejasné, rozporuplné, nekonzistentné a vzájomne si odporujúce. Súdy boli povinné dôsledne vysporiadať sa so všetkými skutočnosťami, ktoré v konaní doteraz vyšli najavo, pretože ak by mali „priklepnúť“ vymáhateľnosť neexistujúcich pohľadávok, došlo by k bezdôvodnému obohateniu sa toho, komu to „prikleplí“, nezostávalo by iné, len žalovať štát za ich nesprávny úradný postup, keďže v dôsledku ich nezákonných rozhodnutí by vznikla škoda skutočným veriteľom, ktorí prihlásili svoje oprávnené pohľadávky v konkurznom konaní. V doplnení dovolania žalovaný poukázal na skutočnosť, že na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou je vedené konanie pod sp. zn. 5C/258/2015 o určení neplatnosti zmluvy o pôžičke medzi žalobcom a úpadcom.

11. Žalobca sa k dovolaniu žalovaného písomne nevyjadril. K doplneniu dovolania sa žalobca vyjadril podaním z 05. 01. 2017 po uplynutí lehoty 10 dní určenej dovolacím súdom (lehota na vyjadrenie uplynula dňa 20. 12. 2016). Z tohto dôvodu dovolací súd na vyjadrenie žalobcu v súlade s ustanovením § 463 ods. 3 C. s. p. neprihliada a v odôvodnení tohto rozhodnutia ani neuvádza jeho obsah.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom (§ 419 a nasl. C. s. p.).

13. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo

domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

14. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 O. s. p.).

15. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

17. Dovolací súd je pri rozhodovaní o mimoriadnom opravnom prostriedku viazaný jednotlivými dovolacími dôvodmi, ako ich dovolateľ vymedzil vo svojom dovolaní, pričom dovolanie je procesne prípustné iba vtedy, ak má dovolací súd tvrdené dovolacie dôvody preukázané.

18. Senát najvyššieho súdu rozhodujúci vo veci konštatuje, že v dovolacom konaní je za splnenia zákonných podmienok prípustná kumulácia dovolacích dôvodov v zmysle ustanovenia § 420 C. s. p. a ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p. Uvedený záver vyplýva zo skutočnosti, že najmä dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. môže byť v konkrétnom prípade prepojený s vymedzeným dôvodom podľa ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p. Z textu zákona vyplýva, že pri vymedzení dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 420 C. s. p. je možné dovolanie odôvodniť iba taxatívne uvedenými vadami zmätočnosti (písm. a/ až f/) a pri konkrétnom dovolacom dôvode v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p. môže namietat podľa § 432 C. s. p. iba nesprávne právne posúdenie. Najvyšší súd pri svojom rozhodovaní vzal do úvahy, že ak dovolateľ predovšetkým namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu (a spravodlivý proces), ktoré je v demokratickej spoločnosti natoľko závažné, že pri jeho výkone neprichádza do úvahy (zo strany súdov) ani jeho zužujúci výklad a ani také formálne interpretačné postupy, následkom ktorých by mohlo byť jeho neodôvodnené (svojoľné) obmedzenie, či dokonca popretie [viď nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavného súdu“ z 09. 11. 2016, č. k. I. ÚS 532/2016-87)]. Súdny sú povinné poskytovať spravodlivosť v materiálnom ponímaní a nemôžu postupovať pri rozhodovaní prísne formálne, pričom prílišný formalizmus by bol v rozpore s princípmi spravodlivosti (napr. IV. ÚS 192/08). Prílišný formalizmus pri výklade právnych noriem vedúcich k extrémne nespravodlivému záveru potom znamená porušenie základných práv (nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 1735/07). Spravodlivosť je totiž kritériom ukladajúcim každému všeobecnému súdu ústavnú povinnosť hľadať také riešenie súdnej právnej veci, ktoré nebude možné vyhodnotiť ako nesúladiť s princípom spravodlivosti a popierajúce zmysel a účel príslušných zákonných ustanovení (m. m. I. ÚS 26/2010), vždy je potrebné vychádzať z individuálnych, teda na konkrétnych zisteniach založených rozmerov súdom prerokovanej veci. Špecifické okolnosti prípadu môžu byť komplikované a netypické, to však nezbavuje súdy urobiť všetko pre nájdenie spravodlivého riešenia, akokoľvek sa to môže javiť zložitým (I. ÚS 118/2013). Zároveň musí dovolací súd pri svojom rozhodovaní brať do úvahy čl. 2 základných princípov, na ktorých je Civilný sporový poriadok postavený, tým spôsobom, že ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty (ods. 1). Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet,

aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo (ods. 2).

19. Pokiaľ ide o vymedzený dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., dovolateľ ho vidí v tom, že konajúce súdy nevykonali ním navrhnuté dôkazy a že zo strany súdov došlo k zúženiu predmetu konania vo vzťahu k neskúmaniu existencie žalobcom prihlásenej pohľadávky. Zároveň podľa dovolateľa sú rozhodnutia konajúcich súdov nepreskúmateľné (nejasné, rozporuplné, nekonzistentné).

20. Uvedený dovolací dôvod je úzko prepojený s porušením práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a s porušením práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a k jeho naplneniu dochádza, ak odvolací súd (prípadne súd prvej inštancie a k jeho odstráneniu nedošlo v odvolacom konaní) zasiahol do ústavou, resp. dohovorom garantovaných práv dovolateľa, čím mu bolo znemožnené domáhať sa práva na súdnu ochranu prostriedkami, ktoré mu zákon (Civilný sporový poriadok, resp. do 30. 06. 2016 Občiansky súdny poriadok) priznáva.

21. Obsah práva na súdnu a inú právnu ochranu uvedený v čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Každé konanie súdu alebo iného orgánu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu alebo inú právnu ochranu (I. ÚS 26/1994). Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jeho práv a záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia bude znamenať nespravodlivý súdny proces.

22. Vo všeobecnosti platí, že nevykonaním dôkazov súd neznemožňuje strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tomto smere dovolací súd uvádza, že je aplikovateľná staršia judikatúra vo vzťahu k ustanoveniu § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. účinného do 30. 06. 2016. V prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci vadu zmätočnosti spočívajúcu v odňatí možnosti konať pred súdom (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2Cdo/130/2011, 3Cdo/248/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011 a 7Cdo/38/2012). Ak k tejto nesprávnosti v súdnom konaní dôjde, nie je ňou znemožnená realizácia procesných oprávnení sporovej strany. Pre úplnosť treba dodať, že dovolací súd nie je oprávnený preskúmavať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - viď ustanovenie § 442 C. s. p. („dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd“). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

23. S ohľadom na špecifické okolnosti rozhodovanej veci však dovolací súd považuje za potrebné sa touto námietkou zaoberať zo širšieho hľadiska, a to najmä s ohľadom procesný postup okresného súdu, ktorý predchádzal vyhláseniu rozsudku z 24. 06. 2015, č. k. 36Cbi/30/2013-171, ako aj s ohľadom na aktuálnu judikatúru ústavného súdu, konkrétne s ohľadom na nález ústavného súdu zo 17. 08. 2016, č. k. I. ÚS 317/2015-37. V uvedenom náleze sa ústavný súd zaoberal otázkou navodenia istých očakávaní sporovej strany po procesnom úkone súdu, v súlade s ktorým sporová strana očakávala ďalší postup súdu v rozhodovanej veci.

24. V danej veci súd prvej inštancie pojednávanie uskutočnené dňa 13. 03. 2015 odročil na termín 27. 03. 2015 o 13:05 hod. za účelom vyhlásenia rozsudku. Na pojednávaní uskutočnenom dňa 27. 03. 2015 však súd prvej inštancie rozsudok nevyhlásil, nakoľko skonštatoval, že neboli splnené podmienky pre rozhodnutie vo veci, keďže výsledky doposiaľ vykonaného dokazovania nie sú dostatočným podkladom pre rozhodnutie vo veci, a to najmä s ohľadom na otázku uzavretia zmlúv o pôžičke vo vzťahu k prevzatíu finančných prostriedkov úpadcom.

25. Uvedeným postupom súd prvej inštancie navodil u žalovaného isté legitímne očakávania (viď nález zo 17. 08. 2016, č. k. I. ÚS 317/2015-37) ohľadom ďalšieho procesného postupu v konaní, konkrétne vo vykonávaní dokazovania navrhovaného žalovaným. Následne na základe písomného vyjadrenia žalobcu z 27. 05. 2015, ako aj z vyjadrenia žalobcu na pojednávaní uskutočnenom dňa 03. 06. 2015 súd prvej inštancie v rámci predbežného posúdenia veci podľa ustanovenia § 118 ods. 2 O. s. p. skonštatoval, že sa v dokazovaní zaoberá len dôvodom popretia pohľadávok, a to premlčaním prihlásených pohľadávok. Iný dôvod popretia uvedený nebol, teda ani neplatnosť zmlúv, prípadne vznik prihlásených pohľadávok, v dôsledku čoho tento nie je predmetom konania.

26. Z tohto dôvodu považuje najvyšší súd za potrebné sa vysporiadať s otázkou, či uvedeným postupom súdu prvej inštancie nedošlo k neprimeranému zvýhodneniu žalobcu súdom na úkor žalovaného a či nedošlo k porušeniu princípu rovnosti zbraní a tým aj k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces.

27. Incidenčné konanie (konanie o určenie popretej pohľadávky) je osobitným druhom sporového konania, v ktorom sa postup súdu spravuje jednotlivými ustanoveniami Civilného sporového poriadku (do 30. 06. 2016 Občianskeho súdneho poriadku). Zároveň sa však incidenčné konanie vyznačuje určitými špecifikami, ktoré vyplývajú z jednotlivých ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii.

28. Podľa § 32 ods. 1 ZKR, každú prihlásenú pohľadávku správca porovná s účtovnou a inou dokumentáciou úpadcu, zoznamom záväzkov, prihladne na vyjadrenia úpadcu a iných osôb a vykoná aj vlastné šetrenie. Ak pri skúmaní zistí, že pohľadávka je sporná, je povinný ju v spornom rozsahu poprieť.

29. Prihlásenú pohľadávku je oprávnený poprieť správca alebo veriteľ prihlásenej pohľadávky písomným podaním u správcu na predpísanom tlačive, čo do právneho dôvodu, vymáhateľnosti, výšky, poradia, zabezpečenia zabezpečovacím právom alebo poradia zabezpečovacieho práva. Ak ide o pohľadávku orgánu, inštitúcie alebo agentúry Európskej únie, nie je možné popierať právny základ a výšku určenú orgánom, inštitúciou alebo agentúrou Európskej únie (§ 32 ods. 2 ZKR).

30. Z dôvodu vysokého počtu prihlášok alebo iného vážneho dôvodu súd môže aj opakovane na návrh správcu alebo bez návrhu predĺžiť správcovi lehotu na popretie pohľadávok, vždy najviac o 30 dní (§ 32 ods. 4 ZKR).

31. Ten, kto pohľadávku popiera, musí popretie pohľadávky vždy zdôvodniť, pričom pri popretí výšky musí uviesť sumu, ktorú popiera, pri popretí poradia uviesť poradie, ktoré uznáva, pri popretí zabezpečovacieho práva uviesť rozsah popretia, inak je popretie neúčinné. Ak bola popretá pohľadávka čo i len čiastočne potvrdená súdom, zodpovedá ten, kto pohľadávku poprel, veriteľovi popretej pohľadávky za škodu, ktorú mu spôsobil popretím pohľadávky, ibaže preukáže, že konal s odbornou starostlivosťou (§ 32 ods. 5 ZKR).

32. Popretie pohľadávky správca bez zbytočného odkladu zapíše do zoznamu pohľadávok a písomne oznámi veriteľovi, ktorého pohľadávka bola popretá (§ 32 ods. 6 ZKR).

33. Veriteľ má právo domáhať sa na súde určenia popretej pohľadávky žalobou, pričom žaloba musí byť podaná voči všetkým, ktorí popreli pohľadávku. Toto právo musí byť uplatnené na súde voči všetkým týmito osobám do 30 dní od doručenia písomného oznámenia správcu o popretí pohľadávky veriteľovi, inak zanikne. Právo na určenie popretej pohľadávky je uplatnené včas aj vtedy, ak bola podaná žaloba v lehote na nepríslušnom súde (§ 32 ods. 9 ZKR).

34. Uplynutím lehoty na popretie pohľadávky sa pohľadávka v rozsahu, v akom nebola popretá, považuje za zistenú (§ 32 ods. 17 ZKR).

35. V súvislosti s otázkou predmetu incidenčného konania najvyšší súd poukazuje na nález ústavného súdu z 11. 09. 2014, č. k. II. ÚS 409/2013-49, zo záverov ktorého vychádzali pri svojom rozhodovaní v predmetnej veci okresný a aj krajský súd. V zmysle záverov ústavného súdu uvedených v predmetnom náleze je predovšetkým úlohou správcu, nie súdu konajúceho v incidenčnom konaní preskúmať prihlásené pohľadávky a podľa svojich zistení ich poprieť alebo nie, pričom nedostatok popretia má za následok ich uznanie a tým aj účasť na uspokojovaní v konkurze. Úlohou incidenčného konania nie je potom opätovné preskúmavanie uplatnenej pohľadávky súdom, pretože to je úlohou správcu. Účelom incidenčného konania je v podstate len rozhodnúť o tom, či popierací prejav správcu obstojať alebo nie, teda či dôvody obsiahnuté v popieranom prejave správcu zodpovedajú skutočnosti a vylučujú pohľadávku z uspokojenia v konkurze tak, ako bola prihlásená. Incidenčné konanie nie je konaním, v ktorom by veriteľ uplatňoval svoju pohľadávku proti dlžníkovi a v ktorom by tak predmetom kognície konajúceho súdu mal byť celý právny vzťah medzi nimi v celej jeho šírke a hĺbke. V konkurze si veritelia uplatňujú svoje pohľadávky osobitne určeným postupom u správcu, ktorému patrí ich preskúmanie a prvotné „rozhodnutie“ o tom, či v konkurze budú alebo nebudú uspokojené. Z konštrukcie § 32 konkurzného zákona je zrejmé, že „rozhodnutie“ správcu o tom, že pohľadávka bude uspokojená v určitom rozsahu alebo v určitom poradí, je v podstate konečné, keďže proti nemu v rámci konkurzného konania neexistuje žiaden prostriedok nápravy. Nie je preto zrejmé, prečo by mal byť incidenčný súd povolaný nahrádzať, resp. preskúmať úkon správcu, ktorý zákonom ustanoveným postupom urobil prejav k uznaniu pohľadávky konkurzného veriteľa, s ktorým zákon spája účinky konečného a v procesnom rámci samotného konkurzného konania nenapadnuteľného zaradenia danej pohľadávky medzi uspokojované pohľadávky.

36. Dovolací súd zároveň poukazuje na rozsudok najvyššieho súdu (ako rozhodnutie odvolacieho súdu) z 31. 03. 2009, sp. zn. IOb/139/2007, v ktorom najvyšší súd skonštatoval, že treba prisvedčiť žalobcovi, že v konaní o určenie pravosti pohľadávky môže byť relevantný iba ten dôvod na jej popretie, ktorý správkyňa uviedla na prieskumnom pojednávaní. Aplikovanie uvedeného záveru na právnu úpravu zákona o konkurze a reštrukturalizácii znamená, že pre konanie o určenie pravosti pohľadávky je relevantný iba ten dôvod na jej popretie, ktorý správca uviedol v popieranom prejave (viď ustanovenie § 32 ods. 1 a ods. 5 ZKR) a tento tvorí predmet súdneho konania.

37. Najvyšší súd sa nestotožňuje s názorom dovolateľa, že citovaný nález ústavného súdu nie je možné aplikovať na rozhodovanú vec pre údajné riešenie diametrálne odlišnej právnej situácie. Ústavný súd v predmetnom náleze vo všeobecnej rovine charakterizoval konanie o určenie pravosti pohľadávky, pričom vysvetlil jednotlivé špecifiká konania o určenie pravosti pohľadávky ako osobitného typu sporového konania. Taktiež v konaní, v ktorom bol vydaný predmetný nález, bola spochybnená platnosť právneho úkonu, na základe ktorého nadobudol konkurzný veriteľ pohľadávku, ktorú si následne prihlásil do konkurzu (zmluva o postúpení pohľadávok). V danej veci žalovaný v priebehu konania namietal neplatnosť zmluvy o pôžičke, na základe ktorej si žalobca prihlásil pohľadávku v konkurze prihláškou. Preto nemožno skonštatovať, že by išlo o skutkovo alebo právne odlišnú situáciu, než tomu bolo vo veci, v ktorej bol vydaný nález 11. 09. 2014, č. k. II. ÚS 409/2013-49.

38. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení, ako aj súdnych rozhodnutí vyplýva, že jediným oprávneným subjektom na preskúmanie pohľadávok prihlásených v konkurze je ustanovený správca konkurznej podstaty. Pri preskúmaní prihlásených pohľadávok je správca povinný postupovať s odbornou starostlivosťou a v prípade, ak je pohľadávka sporná, vzniká správcovi povinnosť ju v spornom rozsahu poprieť. Zároveň zákon o konkurze a reštrukturalizácii ukladá správcovi povinnosť dôvod popretia pohľadávky odôvodniť. Predmetom incidenčného konania iniciovaného veriteľom popretej pohľadávky je potom preskúmanie opodstatnenosti, resp. neopodstatnenosti popieracieho prejavu správcu a posúdenie, či správcom uvedený dôvod popretia je daný alebo či uvedený dôvod neexistuje. Z tohto dôvodu je možné považovať za postup správcu s odbornou starostlivosťou iba taký postup, kedy v popieranom prejave uvedie všetky právne relevantné dôvody, pre ktoré spochybňuje dôvodnosť, opodstatnenosť alebo samotnú existenciu prihlásenej pohľadávky. Konkurzný súd nie je oprávnený preskúmať popretú pohľadávku z iných, správcom v incidenčnom konaní uvádzaných dôvodov, než je uvedené v popieranom prejave. Uplynutím lehoty (zákonnej alebo súdom predĺženej) na

popretie prihlásených pohľadávok sa právo správcu uvádzať nové dôvody popretia pohľadávky prekluduje a prihlásená pohľadávka sa považuje v následne spornom rozsahu za zistenú. Opačný postup súdu spočívajúci v preskúvaní existencie prihlásenej pohľadávky, ak bola správcom popretá len jej vymáhateľnosť a správca ju nepoprel čo do dôvodu, by totiž nahrádzal nečinnosť správcu, čo je neprípustné (§ 32 ods. 1, ods. 5 a ods. 17 ZKR) a aj v rozpore s čl. 2 ods. 2 ústavy, nakoľko zákon o konkurze preskúvanie prihlásených zveruje správcovi a nie konkurznému súdu. Správca nemôže zodpovednosť za svoju nečinnosť prenášať na konkurzný súd.

39. V rozhodovanej veci správca poprel prihlásené pohľadávky žalobcu len z dôvodu premlčania, ktoré sa v priebehu súdneho konania ukázalo ako neopodstatnené. Popierací prejav správcu z dôvodu premlčania prihlásených pohľadávok pritom vymedzil predmet súdneho konania o určenie popretých pohľadávok vychádzajúc z ustanovenia § 32 ods. 5 ZKR, podľa ktorého, ten kto popiera pohľadávku, musí jej popretie odôvodniť. Uvedené znamená, že v popieracom prejave musia byť uvedené všetky právne a relevantné skutočnosti, pre ktoré nemá byť riadne prihlásená pohľadávka uspokojená v rámci konkurzu. Súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd boli povinné prihliadať na skutočnosti uvádzané sporovými stranami len vo vzťahu k predmetu konania a k prípadnému premlčaniu žalobcom prihlásených pohľadávok.

40. V tejto súvislosti pozornosti dovolacieho súdu neušla nekonzistentnosť tvrdení správcu (dovolateľa). V priebehu súdneho konania po preukázaní, že prihlásené pohľadávky žalobcu nie sú premlčané, začal namietat neplatnosť zmluvy o pôžičke uzavretej medzi žalobcom a úpadcom. Následne v doplnení dovolania žalovaný uviedol, že možno dôjsť iba k premlčaniu existujúcej pohľadávky a neexistujúca pohľadávka nemôže byť premlčaná. Pri preskúvaní prihlásených pohľadávok žalobcu samotný správca považoval žalobcove pohľadávky voči úpadcovi za existujúce. Dôvodným dovolaním sa premlčania totiž pohľadávka nezaniká, premlčaný nárok síce prestáva byť vynútiteľný (napr. nemôže byť priznaný v súdnom konaní), avšak trvá naďalej v podobe tzv. naturálnej obligácie.

41. Neobstoí ani argumentácia dovolateľa o tom, že preskúvanie prihlásených pohľadávok je limitované požiadavkou rýchlosti, kedy správca musí prihlásené pohľadávky preskúmať v zákonnej 30-dňovej lehote. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii dáva správcovi možnosť požiadať súd, a to aj o predĺženie lehoty na preskúvanie prihlášok, aby mohol s odbornou starostlivosťou náležite preskúmať všetky prihlásené pohľadávky. Z obsahu spisu nevyplyva, že by správca požiadal o predĺženie lehoty na preskúvanie prihlášok a ani sám túto skutočnosť netvrdil. Z tohto dôvodu uvádzanie nových dôvodov pre popretie prihlásených pohľadávok správcom po uplynutí prekluzívnej lehoty nemôže byť predmetom súdneho konania o určenie popretých pohľadávok.

42. Z uvedeného je zjavné, že pod pojmom „súd starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo“ (ustanovenie § 132 O. s. p. účinného do 30. 06. 2016, resp. ustanovenie § 191 ods. 1 C. s. p. účinného od 01. 07. 2016), je potrebné rozumieť tie skutočnosti, ktoré sú relevantné pre rozhodnutie súdu z hľadiska predmetu konania. Konajúce súdy nemohli pri svojom rozhodovaní prihliadať na tie skutočnosti, ktoré síce vyšli najavo, ale boli uplatnené po uplynutí prekluzívnej lehoty, v dôsledku čoho nemali dosah na predmet konania.

43. Konanie vedené na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou pod sp. zn. 5C/258/2015, na ktoré poukazoval dovolateľ v doplnení dovolania, pritom nemá vplyv na rozhodnutie o žalobe o určenie popretých pohľadávok. Samotný dovolateľ neuviedol v dovolacom konaní (ani v konaní pred odvolacím súdom), aký význam môže mať rozhodnutie vo veci vedenej na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou pod sp. zn. 5C/258/2015 na rozhodovanú vec. Zároveň dovolateľ v dovolaní výslovne nenamietal skutočnosť, že odvolací súd nerozhodol o jeho návrhu na prerušenie odvolacieho konania a iba v odôvodnení svojho rozsudku (bod 12) skonštatoval, že nevidel potrebu prerušenia konania. Dovolací súd môže pri rozhodovaní o dovolaní prihliadať len na tie vady, ktoré sú dovolateľom výslovne namietané (§ 430, § 431 ods. 1 a 2, § 440 C. s. p.).

44. Tým, že súd prvej inštancie a následne aj odvolací súd pri rozhodovaní o určení popretých

pohľadávok žalobcu skúmali popretú pohľadávku iba z dôvodu uvedeného v popieracom prejave správcu, nedošlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces a k naplneniu dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p.

45. Ako neopodstatnenú vyhodnotil dovolací súd námietku dovolateľa týkajúcu sa nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. V tejto súvislosti dovolací súd uvádza, že nemožno posudzovať odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu izolovane, ale spolu s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, nakoľko obidve rozhodnutia predstavujú jeden celok, ako to vyplýva aj z ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09, IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak súdu prvej inštancie, ako aj súdu odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania.

46. Dovolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo sporovej strany na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva Kraska proti Švajčiarsku z 29. 04. 1993, nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 410/06). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v ustanovení § 220 ods. 2 C. s. p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 378 ods. 1 C. s. p. a § 393 ods. 2 C. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá (nemusí) odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument sporovej strany, z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejme všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07). Ustanovenie § 387 ods. 2 C. s. p., dáva odvolaciemu súdu možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Tá je podmienená stotožnením sa so skutkovými, aj právnymi dôvodmi rozhodnutia prvostupňového súdu v plnom rozsahu. V takomto prípade je postačujúce v odôvodnení skonštatovať správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti ďalšie dôvody.

47. Súd prvej inštancie v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p. účinného ku dňu vyhlásenia rozhodnutia svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, dal odpoveď na všetky otázky, ktoré boli nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Okresný súd podrobne, zrozumiteľne a jednoznačne uviedol, že jediným dôvodom popretia žalobcom prihlásenej pohľadávky žalovaným bolo premĺčanie, ktoré v konaní nebolo preukázané. Zároveň zrozumiteľným spôsobom vysvetlil, prečo nevykonával ďalšie dokazovanie ohľadom žalovaným namietanej neplatnosti zmluvy o pôžičke. Súd prvej inštancie sa náležitým spôsobom vysporiadal so všetkými podstatnými vyjadreniami strán. Odvolací súd v súlade s platnou právnou úpravou (§ 387 ods. 2 C. s. p.) svoj rozsudok odôvodnil, pričom je zrejme, že sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku skonštatoval, že súd prvej inštancie dodržal všetky ustanovenia o dokazovaní. Podstatnú odvolaciu námietku žalovaného aj s odkazom na relevantnú časť odôvodnenia nálezú ústavného súdu z 11. 09. 2014, č. k. II. ÚS 409/2013-49 aplikovateľného aj na rozhodovanú vec (viď body 35 a 37 vyššie) vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú. Rozhodnutie odvolacieho súdu tak nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné.

48. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí reagoval na podstatné odvolacie námietky žalovaného a za porušenie základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaného (viď napr. I. ÚS 673/2014, II. ÚS 27/2008, III. ÚS 167/2013).

49. K tvrdeniu dovolateľa o nezákonnosti rozhodnutí súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu a k údajnému vzniku škody na strane konkurzných veriteľov považuje dovolací súd za potrebné uviesť, že rozsudky okresného súdu, aj krajského súdu boli vydané v súlade so zákonom (viď body 38, 39 a 42 vyššie). Správca ako osoba s vysokoškolským právnickým vzdelaním, ktorý sa verejne hlási k určitej profesii, v dôsledku čoho sa považuje za schopného konať s náležitou znalosťou veci spojenou s touto odbornosťou (čl. 11 ods. 3 základných zásad C. s. p.), zrejme nepostupoval s odbornou starostlivosťou a náležite nepreskúmal prihlásené pohľadávky, čím mohol porušiť svoje povinnosti pri výkone funkcie správcu. Následne v priebehu súdneho konania, vrátane dovolacieho konania, sa správca snažil (neúspešne) preniesť zodpovednosť za svoje pochybenie na konajúce súdy. Jediným subjektom, ktorý môže zodpovedať za prípadnú škodu vzniknutú konkurzným veriteľom, je výlučne správca a nie konajúce súdy, ktoré sa nestotožnili s jeho vyjadreniami predloženými v priebehu súdneho konania.

50. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd konštatuje, že existencia žalovaným tvrdeného dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. nevyšla v dovolacom konaní najavo.

51. Žalovaný svoje dovolanie odôvodnil, aj existenciu dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p, nakoľko podľa jeho názoru sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe, pričom poukázal na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1Obo/136/2007.

52. Uvedený dôvod prípustnosti dovolania je viazaný na ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho a má sa ním zabezpečiť jednota uplatnenia právnej úpravy v rovnakých prípadoch, čím sa zvyšuje právna istota a subjektom práva sa umožňuje predvídať postup súdu, ktorý právna norma ukladá alebo predvída. Z uvedeného dôvodu je nevyhnutné, aby sa dovolateľ, ktorý chce odklon od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu uplatniť ako dovolací dôvod, oboznámil s predmetným rozhodnutím dovolacieho súdu ako celkom. Uvedené má naplňať inštitút povinného právneho zastúpenia v dovolacom konaní (§ 429 ods. 1 C. s. p.), nakoľko zákon predpokladá, že advokát je subjektom, ktorého odborné znalosti a schopnosti majú kvalifikovaným dovolaním prispieť k priebehu dovolacieho konania. Uvedené vyplýva aj z čl. 11 ods. 3 základných zásad, na ktorých je Civilný sporový poriadok postavený, že advokát ako osoba s vysokoškolským právnickým vzdelaním, ktorý sa verejne hlási k určitej profesii, sa považuje za schopného konať s náležitou znalosťou veci spojenou s touto odbornosťou.

53. V danom prípade dovolací súd uvádza, že v obchodných veciach je najvyšší súd nielen dovolacím súdom, ale vo veciach, v ktorých rozhoduje krajský súd ako súd prvej inštancie, aj súdom odvolacím. Rozhodnutie najvyššieho súdu, na ktoré dovolateľ poukazuje, je rozhodnutím odvolacieho súdu (Obo) a nie rozhodnutím dovolacieho súdu (Obdo, resp. ObdoV). Zároveň uvedené rozhodnutie nie je ani rozhodnutím, ktoré by riešilo právnu otázku hmotného práva, ale predstavuje rozhodnutie o trovách konania (najvyšší súd uvedeným uznesením potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 10. 07. 2006, č. k. 7Cbi/61/2006-25 v napadnutej časti vo výroku o trovách konania). Dovolací súd konštatuje, že ak chce dovolateľ odkazovať na predchádzajúce rozhodnutie dovolacieho súdu, nepostačuje, aby účelovo vybral z kontextu odôvodnenia rozhodnutia jednu vetu bez oboznámenia sa s jeho celým odôvodnením. V dovolateľom uvádzanom rozhodnutí sa okrem toho, že sa nejednalo o rozhodnutie dovolacieho súdu, neriešila meritórna právna otázka, od ktorej sa mal odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť. Odkazovaním na rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách konania je zrejmé, že v predmetnej veci, kde žalovaný je advokátom, ktorý bol v dovolacom konaní zastúpený advokátom, nepostupoval dovolateľ s odbornými znalosťami a schopnosťami, ktoré od osoby advokáta vyžaduje zákon.

54. Najvyšší súd preto konštatuje, že dovolanie žalovaného z hľadiska vymedzeného dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. nie je prípustné, nakoľko dovolateľ neuviedol konkrétne rozhodnutie dovolacieho súdu, od ktorého sa podľa jeho právneho názoru mal odvolací súd odkloniť pri svojom rozhodovaní.

55. Vzhľadom na vyššie uvedené, dospel dovolací súd k záveru, že v konaní pred odvolacím súdom

nedošlo k dovolateľom namietanej vade zmätočnosti uvedenej s ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. a prípustnosť dovolania v rozhodovanej veci nebola založená ani podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. Preto najvyšší súd dovolanie žalovaného odmietol ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p.

56. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

57. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.